

Leidnættingar og viðauki

Síðan ég reit grein minna í Völu, um „Hornridamur og fjallsperninginn“ hefi ég orðið var við þessar villur, vegna ónógs þrófar katalósts:

- Á l. 227: „wordan erdu“, á að vera: wordan verdu.
- „ 230: „ 4“ á að vera: 5.
- „ 235: „heidstýrt“ — — heidstírt.

Og síðan greinin birtist í Völu, hefir Þjórn Þjórnsson í Gröf, stífað mér: „...“ fínt mér elbi nógilega stíft nafnið hornídi, en það er stíur eða íl, sem ríður fjallshorni (eða ríður frá horni fjalls). Alkennugt er, að stíurir einu og leika um fjöllum og fjalla-horn, lítil og lömb um stáin; en korna svo vind ríður eða andköst fyrir hornid og metast, fjáppa stíurinni eða álium samau og hrinda frá fjallum úr gfiu vestu suait eða ná granni; þar fellur úr koman ríður í litluu blatti og nafnið hornid adamba eða slambra á sumrum, en kumba á vörum. En þessar dambur veijulega vafur miltar, trogind fellur elbi í droppum, heldur í stöðkum, og svo gíft standa þótt, að t. d. geyr vöto heyr í einum tel, þó þærku sé á hinum vestu. Þótt ein stundum nefdar hvotfur eða himinfall. Stíur hornidav, sumar og vafur, eru alþeltur í nánd úd fjalla-horn og sjálf sagð draga nafu af þeim. Ad brim, sem koma úr vörum í góðu vötu, er nafu hornidavrim, er sjálf sagð adrius líblíðingarnafu. ...“

Her er um algömu misstílingu að ræða, og ein þess að stíro þad námsker, stíal í geta þess, að í þelti þessa stípingu ýmsu manna í nafnum horn- rídi, en á allt annan veg en í held fram í Völu grein minni, en sí grein var adallega stífað í adrius tilgangi en ad stíro nafnið, sem sé þeim, ad koma ýmsum fágetum ordum fyrir almennings sjóni, ordum, sem nú

eru að falla niður og fjörnast vegna breyttra atvinnuvega laudmannanna
 niðri á síðustu svárum, og þá einnig hvar bato úr vegjum áhrif er, orð
 sem elsti eru þótt ánumstadar í laudnum en í Sudurlands- undir-
 leudnum, Árnes- Þangarvalla og Staðafells systnum. En flótt þessara
 vada rituð utannáls í orðabóki Þlónðals, eftir því sam og hefi minnað þau
 og getuð gættuð þau upp úr minni og annars minni, enda mörg eru döglega
 á vörnum manna ámtur þar, á þess þeir geri sér græn fyrir því, hversu
 fátítt þau eru. Sem sagt, var Þóðugrinn min rituð til þess að reykja þessi
 orð upp í þeim tilgangi að leitir eftir athugasendum við þau, en elsti
 hornridanur og fjallsperringinn, en þótt athuga senduð hefi enginn gjöf.
 Annars er "leuding" Þjóðusi Gröf min hornridanur um allt annað
 vörulag, og í hans huga um hornrida, og hann hugar sér hann bláðast-
 um og bestan ^{en} í - að hann álitir - vátlogastan og vörstau, en það
 telur hann elsti fullkornna stöðingur og betri svo úr (!) með mis-
 stæðingum á misstæðingum og au: Hann í, sem sé, við, útrunna,
 "hvolfumur" o.s. fr. og sudvötri, með norðan Keili til fjalla, en þótt
 sendja sig líft að síðum háru og hornóttu fjalla hinda, haldur hinda,
 dala og aðliggjandi undir londa, fjanda og flóa, einnig nál og
 Reykjanesfjallgárdinnur, við innauvandum Faxaflóa og vídar, og hefi
 íg dregid á þetta notkun í því sem íg hefi stöðfáð um Þedavía, hugar
 í Árnassjótni, sem íg vitunlega tel elsti algjörlega ábyggilegt og
 óstæriskult. - Það hefi dregid þar til mí, að gera þessa athugasund.

Reykjavík, 6. janúar 1936.

